

RIJDAG 7 SEPTEMBER 1984

• *Het jonge paar op het eerste adres van z'n rondrit. Dokter Wouters feliciteert het echtpaar en kust de bruid.*

Tekst.....

Be Schonewille

Tekst.....

Drumband Beatrix bestaat 20 jaar

(Van onze correspondent)

Vandaag, 12 sept., is het 20 jaar geleden dat de drumband 'Beatrix' in Bergentheim is opgericht.

Oprichter was de toenmalige dirigent van het muziekkorps Dhr. H. Leus.

In het begin had men een drumband van 14 leden, die is uitgebreid tot 22 leden en ook heeft men een drum- en klaroenkorps, welke 33 leden telt.

Dat de Bergentheimse bevolking zeer is ingenomen met 'Beatrix' blijkt wel uit het feit, dat men tijdens een rondgang door het dorp en omstreken in één keer voldoende geld heeft ingezameld, zodat men het drum- en klaroenkorps in een nieuw tenue kon steken. Hiervoor hebben zich de gehele vereniging en ouders ingezet. Men heeft zelf

stof gekocht en ouders en aanverwanten hebben zelf de tenues gemaakt. Alleen de hoofdeksels zijn kant en klaar gekocht. Vanwege het 20-jarige bestaan houdt men op vrijdag 12 september 's avonds om acht uur een receptie bij Binnenmars in Bergentheim.

Zaterdag 13 september is er 's avonds een grootse taptoe, waaraan mee zullen werken: 'Vroomshoopse Harmonie', 'Crescendo-Excelsior' uit Nieuwleusen-Balkbrug, 'Volharding' uit Kampen, en 'Beatrix' zelf met muziek-, drum-, en klaroenkorps.

Tijdens deze show zullen de tenues voor het drum- en klaroenkorps officieel worden aangeboden. Hopelijk werkt het weer mee, zodat we weer van een fijne taptoe kunnen genieten.

Hoofdstuk 3 | De bazar in 1966: 25 nieuwe leden!

De bazar als brug naar Beatrix

In april 1966 werd er door Beatrix een drie dagen durende bazar georganiseerd. In de Koepel uiteraard. Met als voornaamste doel geld in te zamelen voor de muziekvereniging, maar ook om nieuwe leden te werven. Dat lukte dat voorjaar wonderwel: 25 nieuwe, vooral jeugdige, leden meldden zich aan! De bazar was dat voorjaar in Bergentheim de brug naar de muziek.

Eén van hen was Jan Snijder, toen elf jaar oud. En nu nog steeds lid! „Ik weet nog goed dat ik direct een brief meekreeg met daarop de toonladders. De eerste twee weken keek ik er niet naar om. Vergeten. Maar nadat ik deze had geleerd begon ik enthousiast te worden. Na anderhalf jaar oefenen mocht ik mee lopen met een show. Ik zal het nooit vergeten: bij de eerste bocht ging het korps rechtsaf en ik, helemaal links in de rij, liep rechtdoor. Muziek maken én marcheren was lastiger dan ik dacht. Maar zo'n fout maak je één keer en daarna nooit weer.”

De eerste vrouwen

Zoals iedereen in het dorp, meldden ook Zwaantje Withaar en haar vriendinnen Hanneke Potgieter, Alie Folkers, Wilma Evers en Dineke ten Brinke zich tijdens de genoemde bazar nieuwsgierig in de Koepel. Ze waren nog maar zeven, acht jaar, maar werden door de 'acquisiteurs' van Beatrix met open armen binnengehaald.

Tekst...

Zwaantje wilde graag muziek maken. Blokfluitles op de Muziekschool leek haar wel leuk. „Maar we hadden het thuis niet zo breed. De Muziekschool was te duur. Maar op de bazar hoorden we dat we voor een kwartje per repetitie lid konden worden van Beatrix. Dat kreeg ik er thuis wel door.”

„Op de bazar hoorden we dat we voor een kwartje per repetitie lid konden worden van Beatrix.”

Zwaantje koos voor de bugel. „Ik weet nog dat ik bij Leemhuis, die woonde bij de Koepel, in zijn schuur mocht kijken waar hij tientallen instrumenten had hangen. Een prachtgezicht. Ik mocht daar mijn eerste bugel uitzoeken. Mijn opleiding kreeg ik van Henk Snoeyink.”

Tot hun verbazing merkten Zwaantje en haar vriendinnen dat ze de eerste meisjes waren die lid van Beatrix waren geworden. Daarvóór was de muziekvereniging blijkbaar een mannenwereld. Ook weet ze nog dat het erg lang duurde voordat de meisjes een uniform kregen. „Het was zo'n saai grijs uniform. Gelukkig kregen we al gauw daarna de mooie blauwe uniformen.”

In 1989 kocht Zwaantje haar eigen bugel, een Courtois bugel. Die waren voor de vereniging te duur, maar Zwaantje wilde deze juist heel graag hebben.

Ze speelt er nu nog op! Later maakte Henk Rensink uit Apeldoorn er nog een passend mondstuk voor, gebaseerd op de specifieke longinhoud, de spanning van de lippen en de persoonlijke manier van blazen, zoals hij ook voor andere leden deed. Daardoor werd de klank beter. Vorig jaar moest deze bugel gerepareerd worden. Het bestuur droeg daaraan bij. Zodat Zwaantje lid kon blijven!

Tekst.....

Tekst.....

Tekst...

Tekst...

Het Vaandel

Een vaandel. Een zichzelf respecterende fanfare kan niet zonder. Eind jaren zestig was het voor Beatrix ook zover. Plaatselijk Belang bood haar grootste muziekvereniging een vaandel aan.

Dat vervolgens tijdens de optredens met trots werd getoond. Als Beatrix de straat op ging was er altijd één lid dat, voor de groep uit, het vaandel in een draagriem presenteerde. Best een zware klus overigens. Zeker als het waaide, kwam er een flinke druk op te staan. Maar het hoorde er bij. Het vaandel gaf Beatrix veel meer uitstraling.

Tekst.....

Vaandel zoek

Een periode is het vaandel zoek geweest. Aanvankelijk was er geen vuiltje aan de lucht. Dat komt wel weer boven water, dacht iedereen. Een lid zal het wel thuis hebben staan. Maar na een paar maanden sloeg toch lichtjes de paniek toe. Waar is dat vaandel gebleven? Blijkbaar dus niet bij een van de leden.

Nadat het vaandel al een half jaar onvindbaar was en de leden zich er al voorzichtig mee verzoenden dat ze het tijdens de volgende optredens niet mee konden nemen, en er op termijn dus weer een stevige investering aan zat te komen, kreeg Zwaantje Withaar een ingeving. Een voormalig lid dat naar Ane was verhuisd had 'm misschien meegenomen. Ze belde en ja hoor: daar stond het. Het vaandel was weer terecht!

Tegenwoordig wordt het overigens niet meer gebruikt. Het vaandel is oud en versleten en mist nu de vereiste uitstraling.

Tekst.....

malletband en fanfare coevorden

Hoofdstuk 4 | Met als instructeurs Piet en Gé Ringenier en tamboer maître Jan Zweers

De malletband speelde op het hoogste landelijke niveau

Naast de fanfare had Beatrix een aparte drumband, later een malletband. Ab Hultink was daar een enthousiast lid van. Hij kwam als 17-jarige vanuit Bruchterveld in Bergentheim wonen en werd al gauw lid van de drumband van Beatrix. „Het was aanvankelijk slagen leren en leren roffelen. Daarna kwamen de melodieën. Pas dan kreeg je een trommel en werd je voorbereid voor de shows, onder leiding van Piet Ringenier“.

Net als alle andere leden bewaart hij warme herinneringen aan de optredens op concoursen en taptoes in het land. Het is geweldig om dan op te treden. Samen met de fanfare liepen we dan wel eens met honderd man. Dit was ook best wel zwaar, want wij liepen de vele kilometers met onze trommels en andere instrumenten.“

Ab Hultink deed er overigens lang een bijzonder klusje bij: hij maakte de trommels schoon en bracht deze weer op spanning. Niet alleen zijn eigen trommel, maar ook die van anderen. Zodat de klankkleur daarna weer optimaal was. Een belangrijk en secuur werkje.

Jan Zweers

Jan Zweers was meer dan 25 jaar de tamboer maître van Beatrix. Hoe kwam Jan, inwoner van Hardenberg, in contact met Beatrix? „Mijn broer Gerit was instructeur bij Beatrix. Hij nam mij een keer mee, in denk dat het eind jaren zestig was. Ik kon geen noot lezen, maar was direct verkocht. Prachtig. Ik werd slagwerker. Ik was nog niet zo lang lid, toen ik hoorde dat Beatrix op zoek was naar een tamboer maître. Ik werd gevraagd en zei direct ja. Ik heb dit uiteindelijk meer dan 25 jaar ge-

daan. Wat iemand tot een goede tamboer maître maakt? Je moet vooral lef hebben! En ik was een enorme fanatiekeling.“

En dan komen de verhalen. „Hoogtepunten? Ik vond het geweldig dat we met onze malletband in Rijnsburg een keer Kunst en Genoegen uit Leiden hebben verslagen. Dat was een topband hoor. Kunst en Genoegen was zelfs een keer eerste geweest in Kerkrade!“

„We waren fanatiek en wilden altijd meer. Mooiere uniformen, meer muziekinstrumenten, mooiere muziek. We breidden onze instrumenten uit met een lyra. Ons slagwerk werd melodischer. Op een gegeven moment hadden we vier lyra's.“ En toen kwam de xylofoon erbij. Een Musser xylofoon, voor 3000 euro, 22 kilo. Goh wat was dat ding zwaar. Het bestuur had wel eens moeite met onze dadendrang. Ze maakten zich daar wel eens zorgen over de financiën. Begrijp ik nu ook wel.“

Henry Kompagnie werd in die bloeiperiode van Beatrix in 1986 lid. „Ik was op zoek naar een hobby. Misschien volleybal, misschien muziek. Het werd Beatrix. Ik kreeg eerst een paar bekkens in mijn handen gedrukt. Die kon ik mooi in de maat slaan. Daarna werd het voor mij melodisch slagwerk. Ik speelde de lyra. Ik leerde dit van Piet Ringenier. We waren in die periode een tamboer- en lyrakorps.“

Weer later, we waren toen een malletband geworden, leerde ik spelen op de xylofoon en marimba.“ De malletband werd gevormd door een fanatieke groep leden, maar er werd ook veel gelachen.

Jan Zweers: „We waren voor de eerste keer in Rijnsburg. De organisatie had ons verwelkomd en had ons natuurlijk horen praten in dialect. Ze dachten dat we Duits spraken. Toen de lady speaker Bergentheim zag staan zag zij dit aan voor Bentheim. En begon ons in het Duits welkom te heten. Wij riepen: we zijn Nederlanders hoor. En begonnen daarna aan ons optreden. Niet het beste. We hadden niet de juiste spanning.”

Toen Beatrix voor de tweede keer naar Flora in Rijnsburg ging, was er een groep leden die met de auto ging. Jan Zweers: „Ik was daar nooit blij mee. Je bent een groep of niet. Maar het kon niet anders. Hoe laat gaan jullie weg zei ik: twee uur. Terwijl we half vijf moesten optreden. Veel te laat, zei ik. Maar het kwam goed, zeiden ze. Maar vier uur, kwart over vier. Ze waren er nog niet. Ik probeerde met de organisatie nog te regelen dat we als laatste mochten optreden, maar dat kon niet. Wij stelden ons al op en gelukkig, daar kwamen ze aan. Helemaal gestresst. Wij traden op en daarna kwam de prijsuitreiking. Wat bleek: wij hadden een eerste prijs!”

„We traden zelfs op in de eredivisie, het hoogste niveau voor drumbands.”

Het niveau dat de malletband toen haalde was erg hoog. „We speelden, met dank aan Piet Ringenier, zelfs klassieke werken zoals Orpheus en Willem Tel. Niet alle jury's wisten dit te waarderen. In Lemelerveld werden we afgekraakt. De jury vond dit totaal niet geschikt voor een buitenoptreden. Maar in september speelden we dezelfde werken tijdens dat buitenoptreden in Rijnsburg. Daar werden we dus eerste. De jury vond het geweldig. Dat is pas muziek maken, zeiden ze.”

De malletband speelde een lange periode op een hoog niveau. Henry Kompagnie: „We traden zelfs op in de eredivisie, het hoogste niveau voor drum-

bands. We hadden een hele fanatieke groep die zeker twee keer in de week oefende. Soms drie keer. Standaard was het dinsdagavond repetitie en zaterdagmiddag marcheren.”

Om het fanatisme te onderstrepen: „Ik kan me herinneren dat mijn opa was overleden. 's Morgens was de begrafenis. Ik had nog geen rijbewijs, maar een van de leden bleef thuis en nam mij in zijn auto 's middags mee naar het optreden.”

Het optreden op de concoursen betekende ook altijd een dagje uit. Samen in de bus, op weg naar een prestatie. Vaak was het 's ochtends nog even de stad in en 's middags optreden. Niet zelden met Hasselt als grote rivaal. Het was een mooie mix van gezonde spanning en gezelligheid. En soms zelfs een daverende lach. Henry Kompagnie: „Ik kan me een optreden herinneren in Franeker, in de grote zaal daar. Het eerste nummer speelden we staand en daarna zouden we marcheren. Gerda ten Brinke speelde de lyra en, net voordat we zouden lopen gilde ze: m'n lyra hangt verkeerd om. Zonder erover na te denken hing een van de mannen de lyra weer goed en onverstoord gingen we op pad. Het publiek moest lachen en de spanning was weg. Het ging daarna prima.”

Jan Zweers had aan het einde van zijn periode bij Beatrix nog één wens: een optreden op het Wereld Muziek Concours in Kerkrade.

Kerkrade.

Jan Zweers had aan het einde van zijn periode bij Beatrix nog één wens: een optreden op het Wereld Muziek Concours in Kerkrade. „Ik zei al: ik was verschrikkelijk fanatiek. Ik stelde voor dat we een lange periode twee keer in de week zouden oefenen. En de laatste week elke dag. Anders heb je daar niets te zoeken. De leden zagen er tegenop, maar wilden dit uiteindelijk wel doen. Voor één keer. Maar, niet ver voor het concours, bleek dat er te veel aanmeldingen waren en dat de organisatie de voorkeur gaf aan bekendere verenigingen. Daarna is het er niet meer van gekomen. Eeuwig zonde.”

Tekst...

Tekst....

● De drumbands stajen de show in Bergentheim.

Tekst....

Beatrix eerste prijs met lof en Zweers beste tamboer-maître

BERGENTHEIM – De drumband Beatrix heeft op het zaterdag in Zwolle gehouden concours uitgaande van de Chr. Bond van Harmonie- en Fanfarekorpsen een heel fraai resultaat geboekt in de tweede divisie sectie F. Beatrix haalde 216 punten en dat betekende een eerste prijs met lof van de jury. Daarvoor was 192 punten het minimaal vereiste.

Alle korpsen waren in Zwolle verplicht aan het defilé deel te nemen. Daarbij heeft Jan Zweers van Beatrix bovendien nog de prijs gekregen van beste tamboer-maître. Toen de drumband in Bergentheim terug was, heeft de muzikanten de jeugddrumband met hen nog een rondgang door het dorp gemaakt.

Tekst....

Hoofdstuk 5 | Van klaroen tot GD trompet

Tamboer- en trompetterkorps: enthousiaste vrienden en vriendinnen

Tekst

Wout Nieuwenhuis werd in 1979 lid van tamboer- en trompetterkorps van Beatrix. „Wij hadden bij het tamboer- en trompetterkorps een hechte groep, met veel leeftijdsgenoten”, herinnert Wout zich nog goed. „We bleven lang bij elkaar.” Piet en Gé Ringenier gaven daar goed en met veel humor enthousiast leiding aan. Piet was er voor het slagwerk, Gé voor de blazers.

In het begin werd nog gebruik gemaakt van een 'klaroen'. De eerste optredens waren zelfs nog zonder uniformen.

Dat kan Anita Huiske-Kuiper beamen. Zij was een paar jaar voor Wout lid geworden. „Ik zat bij het kinderkoor en op gymnastiek. Veel keus was er niet in ons dorp. Ik was het kinderkoor zat en wilde per se bij de muziek. Dat mocht niet van mijn

moeder. Het koor was gratis, de muziek kostte geld. Ik kreeg twee kwartjes voor de kerk, maar ging ermee naar De Koepel. Ik kreeg twee stokjes en mocht leren roffelen op een houten stoel. Ik vond het geweldig en mijn moeder vond het ook al gauw goed.”

Hanita Gort-van der Weide was een vriendin van Anita en ook lid. Net als vele andere jongens en meisjes in Bergentheim. Anita en Hanita weten niet meer precies waarom, maar Beatrix was ineens heel erg populair. Hanita: „Waarschijnlijk omdat al die vrienden en vriendinnen elkaar enthousiast maakten.” Voor al die jonge leden richtte de vereniging een jeugddrumband op. Na het geroffel op de houten stoelen werden er al gauw tweedehands trommels voor de jonge leden aangeschaft.

Tekst....

Tekst....

Tekst....